

limpede, clar și inteligent textul, dispune de o voce plăcută. Calități normale, veți spune. Da, așa este, numai că ele au devenit din ce în ce mai rare la tinerele generații de slujitori ai Thaliei, iar atunci când pot fi observate se cuvin salutate. George Călin e convins de ceea ce face, probează implicare, dar nu „trage” la public. Iarăși o bilă albă. Mihai Sorin Vasilescu, Gabriela Iacob, Dana Dumitrescu, Maria Vasilescu, Liviu Manolache și Cristian Osoloș (un tânăr fără îndoială talentat) au rolul unor secundanți meritoși. Costumele Emei Gavrilă sunt viu colorate, ilustrația muzicală aleasă de Liviu Manolache e plăcută auzului, coregrafia imaginată de Stela Cocârlea face legătura dintre cele două secvențe ale spectacolului, iar dacă decorul după o idee de Mimi Lien și-a propus să nu ne atragă în nici un fel atenția, chiar a reușit.

Teatrul Național din Constanța, Compania „Ovidius” – Serenada și Vulpea Filosof de Slawomir Mrozek. Traducerea: Ioana Ieronim. Regia artistică: Paul Bargetto. Decorul după o idee de Mimi Lien. Costumele: Ema Gavrilă. Ilustrația muzicală: Liviu Manolache. Maestru-coregraf: Stela Cocârlea. Data premierei: 9 noiembrie 2006.

Ștefan OPREA

Piatra Neamț

One woman show

Încă un teatru la Piatra Neamț! Obișnuiți cu Teatrul Tineretului, surprinși, apoi, de trupa independentă Buni, înființată și condusă de actorul Corneliu Dan Borgia, luăm acum cunoștință de **Teatrul Tandem**, tot independent – în fapt, un teatru de familie, căci nucleul lui îl constituie soții Gheorghe și Maria Hibovski, el student la Secția Teatologie a Facultății de Teatru din Iași, ea absolventă a aceleiași facultăți. Auzisem de existența acestei trupe și de spectacolele ei prezentate mai ales în turnee, dar de văzut abia în 2006 am văzut-o, când a susținut spectacole la Iași, la Studioul Teatrului Național și la Clubul CFR.

Spectacolul intitulat **Sperietoarea** are la bază un scenariu inspirat din folclor – ziceri, proverbe, ghicitori, texte ale jocurilor de copii, versuri și cântece, toate asamblate într-o structură ideatică urmărind evoluția vieții omului: nașterea, copilăria, dragostea, căsătoria, îmbătrânirea, moartea. Bucuria vieții, tristețea, durerea, împlinirile și neîmplinirile își găsesc expresia cea mai autentică și mai sinceră în jocul actriței Maria Hibovski, care rostește, cântă și dansează, asumându-și stări și sentimente de o mare diversitate dramatică, pe care le comunică spectatorilor cu o acuratețe cuceritoare, reușind să-i implice pe aceștia în jocul ei *de-a viața, de-a dragostea, de-a moartea*. Interactivizați cu abilitate, spectatorii participă dezinvolt, urcă pe scenă, dansează și cântă împreună cu actrița, cuprinși sincer de bucurie sau tristețe, închipuindu-se pentru o clipă în copilărie, la vârstele prin care au trecut sau prin care vor avea de trecut în viitor.

Spectacolul e, în fond, *one woman show*; cel de-al doilea actor, Gheorghe Hibovski, intervine foarte puțin, punctând doar, ici-acolo, evoluția acțiunii. El are însă meritul de a fi, în fapt, autorul spectacolului, căci a alcătuit scenariul, a semnat regia și scenografia: o regie discretă, lăsând actriței libertatea de mișcare și expresie și o scenografie sumară, perfect adecvată, al cărei element esențial este o sugestivă momâie, o sperietoare din care actrița iese la început și în care se întoarce la final

într-o contopire de ales efect plastic, dar și cu o interesantă semnificație, căci această momâie e un fel de dublu al actorului, e masca lui. Cu sau fără voia sa, regizorul-scenograf ne trimite spre înțelesul unui concept al vechiului teatru oriental, în care actorul și masca purtau același nume: *kwangda*. Așadar, actrița și masca se află mereu în scenă, împreună, chiar dacă masca nu e purtată, practic, de actriță, ci rămâne în fundal, marcând efectiv începutul și sfârșitul spectacolului, dar întreținându-i spectatorului ideea unității dintre ea și actriță. Sigur că puterea ei de sugestie ar fi fost mai mare dacă regizorul i-ar fi rezervat unele mișcări sau atitudini, bineînțeles fără ca acestea să devină tautologice.

Într-un moment în care teatrele ne oferă (prea) multe spectacole în care violența și cruditatea limbajului îl agresează pe spectator și îl trimite spre realitatea străzii și periferiei vieții cotidiene, recursul la frumusețea valorilor folclorice poate părea un gest anacronic. Spectatorii împreună cu care am vizionat acest spectacol au fost însă de altă părere. În discuția de după spectacol ei s-au arătat nu doar interesați, ci pur și simplu captivați și încântați. Și nu erau spectatori oarecare, ci scriitori și artiști români și străini (din Serbia, Ungaria, Basarabia) – spectacolul fiind prezentat în contextul unei importante manifestări literar-artistice.

Natalia STANCU

O premieră absolută

Comedia românească nouă, de actualitate, fiind o pasăre rară în repertorii, invitația Teatrului Tineretului din Piatra Neamț la un spectacol de acest gen – premieră absolută! – devine și mai tentantă. Și, iată-ne, la ***Dacă ăla e cu aia, ai'a lui cu cine-o fi?*** de Mimi Brănescu – tânăr dramaturg jucat deja cu mai multe texte, pe câteva scene din Capitală și din țară. Piesa scriitorului-actor surprinde nu numai prin titlu, ci și prin construcție (fără îndoială, atent elaborată). Căci „comedia” se înalță pe un lanț strâns de situații tensionate și, mai ales, încărcate de mister și neprevăzut (dominanta fiind erotic-sentimentală). Iar aceste situații se infirmă mereu, fac loc altora, la fel de incitante, care, și ele, „se dezumflă” ulterior.

... Suntem în miez de noapte, pe un drum lăturalnic, nisipos, nu departe de mare... Nu e vorba de un alt *Autobahn*, dar, în prima scenă, percepem, mai întâi, prezența unei mașini. Din ea descind două femei tinere. Rămânem cu gura căscată când aflăm că una e o prostituată agățată într-un bar de cealaltă, tânără și subțirică. Profesionaista amorului pare și ea cam blocată de situația în care se află. Dar cum meseria e meserie, încearcă să își pipăie clienta. Numai că, iată, de la ea se așteaptă cu totul altceva decât niște mângâieri perverse. „Angajatoarea” îi cere să aducă din mașină un sac „cu gunoi” și să sape o groapă în nisip. Răsufălăm, așadar, ușurați: nu asistăm (încă) la prima piesă românească cu lesbiene, ci la un text „criminal-polițist”. Un text în care relațiile dintre cele două eroine devin din ce în ce mai violente. Prostituata, obișnuită cu „bara”, dar nu cu cazmaua, dă la iveală un briceag. Urmează un duel briceag